

De waardeloze recepten van de anticrisisdokters

Bij het verschijnen van dit nummer worden we meegesleurd in de tweede fase van de kapitalistische crisis. De meeste Westerse landen zitten opnieuw in een recessie. Dit keer treft het ook de reële economie: miljoenen banen zijn bedreigd. Verbazen doet het ons niet. De dokters die in 2008 bij het ziekbed werden geroepen, negeren de voor de hand liggende diagnose: dit is een crisis van overproductie. De bedrijven produceren meer dan wat de overgrote meerderheid van de bevolking kan kopen. In een kapitalistische economie is zo iets onvermijdelijk. Fabrikseigenaars, bezitters van banken en dienstverlenende bedrijven willen winst, hun aandeelhouders eisen dividenden. En hoe slaag je daarin? Door de productiekosten te verlagen: de lonen, het aantal werknemers. Door concurrenten op te kopen, hun werknemers te ontslaan en hun markt in te pikken. Gevolg: de koopkracht daalt nog meer en de producten raken meer dan ooit niet meer verkocht. Het lukt zelfs de overheden niet meer om de vraag te stimuleren. Ze hebben nog maar pas 3000 miljard uitgegeven om de banken en de kapitaalbezitters te redden. Dus het geld is op.

Maar het interesseert de dokters van de Europese Commissie, de Europese leiders met op kop de Duitse kanselier, helemaal niet de zieke te genezen, de crisis op te lossen. Het enige wat hen interesseert is dat de staten in moeilijkheden ondanks alles hun intresten betalen en de leningen terugbetalen die ze bij de grootbanken hebben afgesloten. Ze doen alles om te garanderen dat de multinationals kunnen blijven profiteren van kortingen op sociale en fiscale lasten, dat ze arbeidskrachten vinden die steeds minder kosten en steeds flexibeler zijn. En die dokters blijven maar rondbazuinen dat dit de enige remedie is om arbeidsplaatsen te scheppen.

Alsof de crisis niet juist het gevolg is van dertig jaar dergelijk beleid. Het heeft de rijken ontzaglijk rijk gemaakt en de rest van de bevolking moet de broeksriem steeds nauwer aanspannen.

Aan de rand van de afgrond aarzelen die dokters niet om nog een stap vooruit te zetten. Ze aanvaarden niet dat er maar wat wordt rondgesloft. Het moet vooruit gaan, dus dwingen ze overal hun voorschrift op: in Griekenland, in Italië, in Ierland, in Portugal.

Ook in België kondigen ze bezuinigingen aan. De PS voelt zich geroepen de leiding te nemen van een regering die zich zal belasten met de uitvoering van deze dodelijke remedies.

De lonen zijn te hoog, gedaan met de automatische indexering in de landen waar die nog bestaat. De Commissie heeft al geëist dat België zich met spoed van deze taak kwijft. Ook de werkgevers en de liberalen, NV-A inclusief, komen er steeds op terug. Zullen de socialisten zich blijven verzetten? In Luxemburg alvast niet, zo vertelt ons Ali Ruckert, algemeen secretaris van de Communistische Partij van Luxemburg.

Dan blijkt ook nog dat wij niet lang genoeg werken. Het is een afgezaagd liedje, maar de eis komt telkens weer terug in de verklaringen van de Europese Commissie als het over België gaat. De verschrikkelijke tsunami van de vergrijzing leidt ons regelrecht naar het faillissement. Jo Cottenier maakt een analyse van de werkelijkheid die schuilt achter deze apocalyptische prognose en legt de echte bedoelingen bloot.

Deze bijdragen zijn uitermate waardevol nu we ons mogen verwachten aan een offensief tegen deze twee verworvenheden van tientallen jaren van sociale strijd in België.

Het nationalisme in de rijke regio's beleeft niet alleen in België hoogdagen. In Spanje zit het soms zelfs in een links jasje en beweert het antifascistisch te zijn. Juan Nogueira López, jongerenverantwoordelijke van de Communistische Partij der Volkeren van Spanje, legt ons uit waar het vandaan komt en hoe dat Baskische, Catalaanse, Galicische nationalisme zich heeft kunnen ontwikkelen. De verklaring voor hun succes ligt volgens hem ook bij de verzwakking van de communistische beweging die een eenmakende rol had kunnen spelen tegen de monarchie die nog altijd de erfenis van het Franco-regime meesleept.

De Algerijnse Partij voor Democratie en Socialisme onderzoekt de gevolgen van de overwinning van de NAVO in Libië voor de progressieve krachten in de rest van de regio en concreet voor Algerije zelf.

En de economische crisis zou ons bijna Somalië doen vergeten en het feit dat deze crisis ook gepaard gaat met een voedselcrisis. Weet u dat de helft van het voedsel dat wereldwijd wordt voortgebracht, gewoon wordt weggegooid of vernietigd? En dat we met al dit verkwiste voedsel 3 miljard mensen zouden kunnen voeden of de helft van de wereldbevolking? Ella Rule, ondervoorzitter en internationaal secretaris van de (Marxistisch-Leninistische) Communistische Partij van Engeland onderzocht hoe dergelijke toestanden mogelijk zijn en wat er zou moeten gebeuren om hieraan een eind te stellen. In dit nummer publiceren we het eerste deel van haar analyse. Het vervolg komt in ons volgende nummer.

Ten slotte gaan we verder met onze bijdragen aan het debat over verleden, heden en toekomst van het socialisme. Dit keer behandelen we een onderwerp, dat rechts zich gewoonlijk voorbehoudt: de strijd tegen de criminaliteit. Erich Buchholz was lange tijd professor strafrecht aan de Humboldtuniversiteit van Berlijn. Hij was decaan en voorzitter van het adviescollege, bevoegd voor de rechtsopleiding in de Duitse Democratische Republiek. We krijgen van hem een verrassende vergelijking van de evolutie van de criminaliteit in de twee Duitse staten voor de Val van de Muur. We ontdekken ook meer over de verworvenheden en de problemen op dit gebied in de Duitse Democratische Republiek.